

Creat cu pasiune și savoir-faire. Un volum Baroque Books & Arts®.

ROMAIN PUÉRTOLAS

ZAHERA,
fetița care
a înghițit un nor
mare cât
Turnul Eiffel

traducere din limba franceză de
LUMINIȚA CORNEANU

Colecție coordonată de Dana MOROIU

Romain Puértolas
LA PETITE FILLE QUI AVAIT AVALÉ UN NUAGE GRAND
COMME LA TOUR EIFFEL
Copyright © 2014 Romain Puértolas

© Baroque Books & Arts®, 2015

Imaginea copertei: Cristiana RADU
Concepție grafică © Baroque Books & Arts®
Redactor: Denise GEORGESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PUÉRTOLAS, ROMAIN

Zahera, fetița care a înghițit un nor mare cât Turnul Eiffel / Romain Puértolas;

trad.: Luminița Corneanu; - București: Baroque Books & Arts, 2015

ISBN 978-606-8564-37-1

I. Corneanu, Luminița (trad.)

821.133.1-31=135.1

Această carte, publicată în cadrul Programului de sprijin pentru publicare „Nicolae Iorga”, a beneficiat de susținerea Institutului Francez din România și a Institutului Francez din Paris.

**INSTITUT
FRANÇAIS**
ROUMANIE

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse fără acordul scris al deținătorului de copyright, conform Legii Dreptului de Autor.

Pentru Patricia,
singurul meu punct fix în univers.

„Povestea asta e în întregime adevărată pentru
că am inventat-o de la un capăt la altul.”

BORIS VIAN

„O inimă aduce puțin cu un plic mare.”

PROVIDENCE DUPOIS

PARTEA ÎNTÂI

O poștăriță și concepția ei foarte
personală despre maioneză și viață

Primul cuvânt pe care l-a pronunțat bătrânul frizer când am intrat în frizeria lui a fost un ordin scurt și tranșant, demn de un ofițer nazist. Sau de un bătrân frizer.

– Jos!

M-am executat cuminte. Înainte să mă execute el cu foarfeca.

Apoi și-a început baletul în jurul meu, fără să aștepte să afle cu ce tunsoare voiam să ies din frizeria lui, sau mai exact cu ce tunsoare nu voiam să ies din frizeria lui. Măcar mai avusese de-a face cu părul țepos al unui metis? N-avea să fie dezamăgit!

– Vreți să vă spun o poveste incredibilă? l-am întrebat ca să sparg gheața și să instaurez o atmosferă prietenoasă între noi.

– Dați-i drumul, după ce încetați să mai mișcați capul. O să vă tai o ureche până la urmă.

Am considerat acest „dați-i drumul” ca pe un mare pas, o invitație la dialog, la pace socială și la armonie între oameni, și în același timp încercam să uit cât mai repede posibil, în virtutea acestor acorduri de fraternitate, amenințarea de amputare a organului meu auditiv.

– Bine, atunci uitați, într-o zi, poștașul meu, care e o femeie, o femeie fermecătoare de altfel, a venit la turnul de control unde lucrez și mi-a zis: „Domnule Machin¹ (așa mă cheamă), ar trebui să-mi dați permisiunea de a decola. Știu că solicitarea mea poate să vi se pară insolită, dar asta este. Nu vă puneți prea multe întrebări. Eu am renunțat s-o mai fac de când a început totul. Doar dați-mi posibilitatea să decolez de pe aeroportul dumneavoastră, vă rog.” În sine, nu găseam cererea ei chiar așa de neobișnuită. Eram uneori vizitat de particulari ruinați de școlile de aviație din vecinătate, care voiau să continue să ia ore de zbor pe cont propriu. Ceea ce mă surprindea, în schimb, era că nu-mi mai vorbise niciodată de pasiunea ei pentru aeronautică. Bine, nici nu prea avusesem ocazia să stăm de vorbă, nici măcar să ne întâlnim (eu lucrez când în tura de zi, când în cea de noapte), dar totuși. De obicei, se limita la a-mi aduce corespondența acasă cu vechiul ei Renault 4 galben. Nu venise niciodată să mă vadă la lucru. Păcat, pentru că era beton tipa asta. „Într-o perioadă normală, domnișoară, v-aș fi direcționat către biroul pentru planuri de zbor pentru acest tip de solicitare. Problema e că azi traficul aerian e cu susu-n jos cu nenorocitul ăsta de nor de cenușă și n-o să putem să luăm în considerare zborurile private. Sunt dezolat.” Văzându-i fața tristă (avea o față tristă foarte drăguță, și asta mi-a întristat inima), m-am făcut că mă interesez de caz: „Ce pilotați? Cessna? Piper?” A șovăit multă vreme. Se vedea bine că e stânjenită, că întrebarea mea o pusese în încurcătură. „Tocmai de asta solicitarea mea e insolită. Nu pilotez niciun avion. Eu zbor singură.”

¹ *Machin* (fr.) – chestie, treabă. Obiect al cărui nume nu-l știm sau nu ne vine în minte (n. tr.).

„Da, am înțeles, zburati fără instructor.” „Nu, nu, singură, adică fără avion, așa.” Și-a ridicat brațele deasupra capului și a făcut o piruetă ca o balerină. De fapt, v-am zis că era în costum de baie?

– Ați omis acest mic amănunt, a răspuns frizerul, acum concentrat să se lupte cu tunsoarea mea afro. Mă gândeam eu că un controlor aerian are viață bună, dar asta e prea de tot!

Bătrânul avea dreptate. Controlor la Orly, nu prea aveai de ce te plânge. Chiar dacă asta nu ne împiedica s-o mai facem din când în când, declanșând câte o mică grevă surpriză. Doar cât să nu uite lumea de noi în perioada sărbătorilor.

– În regulă, ei bine, purta un bikini cu flori, am reluat eu. O femeie foarte frumoasă. „Nu vreau să vă perturb traficul, domnule controlor, vreau doar să mă considerați ca pe un avion în plus. N-o să zbor atât de sus ca să mă afecteze norul de cenușă. Dacă trebuie plătite taxele de aeroport, nu-i nicio problemă, poftiți!” Și mi-a întins o bancnotă de cincizeci de euro pe care nu știu de unde a scos-o. În orice caz, nu din geanta mare de piele, căci n-o avea cu ea. Nu-mi reveneam. Nu înțelegeam nimic din povestea ei, dar ea părea foarte hotărâtă. Voia cumva să-mi spună că putea cu adevărat să zboare? Ca Superman sau Mary Poppins? Câteva secunde, m-am gândit că poștașul meu, mă rog, poștărița, o luase razna.

– Ca să fac un rezumat, poștașul dumneavoastră, care e o poștăriță, apare într-o bună zi în turnul dumneavoastră de control, în costum de baie, cea mai apropiată plajă găsimu-se la sute de kilometri, și vă cere permisiunea de a decola de pe aeroportul dumneavoastră dând din brațe ca o găină.

– Ați rezumat destul de bine, da.

– Și când te gândești că al meu nu-mi aduce decât facturi... a suspinat omul ștergând pieptănul de șorț, înainte să revină la clăia mea de păr cârlionțată.

În cealaltă mână, foarfeca îi clănțănea fără încetare, ca ghearele unui câine pe parchet sau ca ale unui hamster pe roată.

Din atitudinea lui reieșea că nu credea o vorbuliță din ce-i povesteam. Nu puteai să i-o iei în nume de rău.

– Și ce-ai făcut? m-a întrebat, fără îndoială, ca să vadă până unde poate merge imaginația mea delirantă.

– Ce-ai fi făcut în locul meu?

– Nu știu, eu nu lucrez în aviație. Și apoi nu prea mi se întâmplă să văd venind femei pe jumătate goale în frizeria mea.

– Eram descumpănit, am reluat, ignorând poantele bătrânului morocănos.

– Eu credeam că nimic nu poate descumpăni un controlor aerian! a reluat el ironic. Nu de asta sunteți plătiți?

– Viziunea asta e un pic exagerată. Totuși, nu suntem mașini! Pe scurt, m-a privit cu ochii ei de păpușă de porțelan și mi-a zis: „Mă numesc Providence, Providence Dupois.” Apoi a așteptat ca vorbele să-și facă efectul. S-ar fi zis că-și folosisese ultimul glonț. Cred că mi-a spus cum o cheamă ca să n-o mai consider o simplă poștăriță. Am fost atât de debusolat, că timp de câteva secunde m-am gândit chiar că era... în fine, știți, o fată cu care oi fi avut vreo aventură și pe care n-o recunoscusem. Am avut și eu ceva succes în tinerete... Dar nu era nicio îndoială, chiar fără șapca și vesta ei bleumarin demodată, fata asta superbeton era poștărița mea.

De câteva secunde, frizerul își scosese pieptănul și foarfeca din părul meu creț și le ținea în aer.

– Ați zis Providence Dupois? Acea Providence Dupois? a exclamat el, punându-și instrumentele pe policioara de

sticlă din fața mea, ca lovit de o oboseală subită și profundă. Era prima dată când dădea un semn de interes de când începusem conversația, mă rog, de când începusem eu monologul. Vreți să ziceți, femeia despre care s-a vorbit în toate ziarele? Cea care a zburat?

– Chiar ea, am răspuns, mirat că o cunoaște. Dar bine-înțeles, pe moment, pentru mine nu era decât poștărița mea. Bomba sexy din Renault-ul galben.

Frizerul s-a lăsat să cadă pe fotoliul gol de lângă mine. Ai fi zis că tocmai îi pusese cineva o stație spațială în spinare.

– Ziua asta îmi trezește amintiri foarte neplăcute, a zis el, privind în gol către dalele albe și negre din frizerie. Mi-am pierdut fratele într-un accident de avion. Chiar în ziua în care această celebră Providence Dupois a făcut vâlvă cu întâmplarea asta uimitoare. Paul, fratele meu mai mare. Pleca pentru câteva zile în vacanță la mare. O scurtă vacanță pe care nu și-ar fi imaginat-o atât de... lungă. O vacanță fără sfârșit... O sută șaizeci și doi de pasageri. Niciun supraviețuitor. Credeam că și Dumnezeu ia avionul, ca toată lumea. În ziua aia, trebuie să fi ajuns cu întârziere la check-in.

Și-a ridicat din nou capul. O lumină de speranță i-a reapărut în ochi.

– În sfârșit, să vorbim de lucruri mai vesele. Spuneți-mi, chiar zbura? Vreau să zic, ați văzut-o zburând pe Providence Dupois asta? Am citit în presă, dar acolo spun atâtea aiureli... Aș vrea să știu adevărul, adevărul adevărat.

– Mass-media nu erau acolo. Au aflat ulterior de întâmplare și au făcut tam-tam, alimentând cele mai aiuristice zvonuri. Am văzut scris chiar că Providence a zburat cu Renault-ul ei în Maroc și că a trecut printr-un nor! Ceea ce nu e foarte departe de realitate, e adevărat, dar nu e exact. Am să vă spun eu adevărul despre ce s-a petrecut în ziua aia pe Orly. Și, credeți-mă, nu e decât vârful aisbergului.

Cum a ajuns aici poștărița mea și ce s-a întâmplat apoi e poate și mai impresionant și a pus sub semnul întrebării multe lucruri în mintea mea carteziană. V-ar interesa să ascultați?

Frizerul a dat din mână prin frizeria goală:

– După cum vedeți, e plin de lume, a spus el ironic, dar fie, pot să-mi acord o mică pauză. Haideți, o să fie altceva decât eternele povești despre nunți și botezuri pe care mi le răspovestesc clientele mele de fiecare dată când vin să se facă permanent! a adăugat bătrânul cu un aer fals detașat, murind de nerăbdare să afle toată povestea.

Și eu, s-o spun...

*

În ziua în care Providence a învățat să meargă, a știut imediat că nu se va opri acolo. Că ambițiile ei erau cu totul altele și că această performanță, căci era o performanță, nu era decât începutul unei lungi serii. Să alerge, să sară, să înoate. Corpul omenesc, această mașinărie fantastică, avea uimitoare capacități fizice care îi vor permite să înainteze în viață, atât la propriu, cât și la figurat.

De la înălțimea celor șapte luni și a celor 68,5 centimetri, o rodea deja o dorință exacerbată de a descoperi lumea cu ochii ei (sau mai curând cu picioarele ei). Părinții ei, amândoi medici la cel mai prestigios spital de copii din Franța, erau uluiți. În lunga lor practică medicală, nu se confruntaseră niciodată cu un asemenea caz. Și iată că tocmai copilul lor le prezenta unul care venea să răstoarne, cu toată energia unui bebeluș de câteva luni care distruge un turn din cuburi, toate teoriile lor faimoase despre învățatul mersului. Cum putea unica lor fiică să facă primii pași la o vârstă atât de fragedă? Cum puteau oasele picioarelor sale să susțină

acest corpușor de Buddha zâmbitor plin de cute? Avea vreo legătură cu cele șase degete de la piciorul său drept? Atâtea întrebări la care Nadia și Jean-Claude n-au putut răspunde, nici pe moment, nici mai târziu. Era ceva ce nu-și explicau și pe care sfârșiseră prin a-l accepta. Pe loc, mama ei îi făcuse o auscultatie. Tatăl îi făcuse chiar o radiografie la creier. Dar asta nu servise la nimic. Totul părea normal. Asta era și gata. Micuța lor Providence mersese la vârsta de șapte luni. Punct. Providence era o fetiță grăbită.

Evident, tot ce-au simțit ei în perioada asta ciudată nu a fost nimic pe lângă sentimentul care avea să-i inunde ca un tsunami, în ziua aia de vară, treizeci și cinci de ani mai târziu, când fata lor și-a pus în cap să învețe să zboare.

*

Localizare: Aeroportul Orly (Franța)

Inim-O-metru^{®1}: 2 105 kilometri

Ați înțeles deci, în momentul în care a început această aventură incredibilă, Providence avea treizeci și cinci de ani și șapte luni. Era o femeie cât se poate de obișnuită, chiar dacă avea șase degete la piciorul drept și un prenume puțin obișnuit pentru cineva care nu era originar din Statele Unite, care locuia într-un orașel din sudul Parisului, cât se poate de obișnuit, și care avea o meserie cât se poate de obișnuită.

Era poștaş.

¹ Invenție brevetată de profesorul Alain Jouffre (CNRS) ce permite calcularea distanței dintre două inimi care se iubesc. În acest caz, între cea a lui Providence și a Zaherei. Marjă de eroare: 3,56 metri (n.a.).